

ת"פ 13463/03/19 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר מגרלישוילי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 13463-03-19 מדינת ישראל נ' מגרלישוילי
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
באמצעות ב"כ עו"ד ליאל אהרונ

נגד
אלכסנדר מגרלישוילי - הנאשם באמצעות
ב"כ עו"ד עומר ברבי

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה בהתאם לסעיף 406(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") וגניבה בהתאם לסעיף 384 לחוק.
2. על פי כתב האישום, בתאריך 3.3.19 בשעות הבוקר התפרץ הנאשם לביתה של המתלוננת, ברחוב טבריה 34 בפתח תקווה, בדרך שאינה ידועה למאשימה, ופתח את דלתות הארונות בחדרים ובסלון הבית. באותן נסיבות, נטל הנאשם ממגירה בחדר השינה תכשיטים בשווי של 6,000 ₪.
3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, כאשר המחלוקת בין הצדדים היא בשאלה האם הוכח כי הנאשם הוא שהתפרץ לדירת המתלוננת וגנב את התכשיטים, הואיל וההגנה לא חלקה על כך שהדירה נפרצה וגנבו מתוכה התכשיטים.

ראיות הצדדים

4. מטעם המאשימה הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

- א. תקליטור ובו סרטון שצולם ממצלמת גוף של רס"ב אברהם אשטה (להלן: "השוטר אברהם") (ת/1).
- ב. עדות המתלוננת (ת/2).
- ג. עדות המתלונן (ת/3).
- ד. עדותו של המודיע (ת/4).
- ה. דו"ח פעולה שנערך ע"י רס"ב איריס ביבי כהן (ת/5).
- ו. הודעת הנאשם (ת/6).
- ז. תמונות שהתקבלו לתיק החקירה באמצעות המתלונן (ת/7).
- ח. מזכרים שנערכו ע"י החוקר אבינועם צדק (להלן: "החוקר אבינועם") (ת/8, ת/9, ת/10, ת/11).
5. בראשית פרשת התביעה, העיד השוטר אברהם, סייר בפיקוח העירוני. במהלך עדותו הוגש דו"ח פעולה שנרשם על ידו (ת/12) והוגשו תמונות (ת/13). תיאר כי בתאריך 3/3/19, בעקבות דיווח ראשוני על אירוע שהתרחש ברחוב טבריה 27 בפתח תקווה, ניגש למקום והבחין בנאשם בעודו יושב בתחנת אוטובוס, מחזיק דבר בידו. משהבחין הנאשם בשוטרים, הסית את ידו מאחורי פלג גופו העליון והחזיר אותה לפנים ללא החפץ.
6. עוד העיד אבירם אוחנה, פקח בשיטור העירוני (להלן: "הפקח אבירם"). במהלך עדותו הוגש דו"ח פעולה שנרשם על ידו (ת/14). תיאר את המפגש עם הנאשם בדומה לדבריו של השוטר אברהם, אולם הוסיף כי הבחין בנאשם מכניס לכיס מכנסיו גרב עם הדפס בצבע שחור לבן. גרב שכזו נמצאה על ידי העד במהלך החיפוש שערך במקום, ובתוכה היו תכשיטים.
7. מטעם התביעה העיד אף החוקר אבינועם אשר חקר את הנאשם. במהלך חקירתו הנגדית, ב"כ הנאשם הטיח בפניו מספר מחדלי חקירה שנעשו, לשיטתו. הודעת הנאשם הוגשה וסומנה (ת/6).
8. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ועד ההגנה מר גטסא וודג' (להלן: "גטסאו"). הנאשם העיד ותיאר את נסיבות הימצאותו בתחנת האוטובוס ובסביבתה. הסביר כי היה בדרכו לחבר העונה לשם גטסאו, שהתגורר ברחוב שבט בנימין בפתח-תקווה, וזאת כדי שיתלווה אליו למוסך לתקן את

רכבו שנפגע כתוצאה מתאונה שאירעה לו בשעות הבוקר של אותו היום. לגרסתו, החנה את רכבו בסמוך לביתו של גטסאו, וטרם עלה לדירתו הממוקמת בקומה רביעית, נתקף בכאב בטן, ועל כן עשה את צרכיו בכניסה לבניין הראשון שנתקל בפניו. בהמשך, הנאשם התיישב על חומה שהייתה ממוקמת בקרבת תחנת האוטובוס, ובעודו יושב שם הבחין בגרב. כאשר התחנה הייתה ריקה מאדם, ניגש הנאשם לתחנת האוטובוס, הרים את הגרב, ומשהבחין בשוטרים זרק אותה ארצה. העד גטסאו העיד בפני בית המשפט, ואישר כי התגורר בסמוך למקום בו נתפס הנאשם. הסביר כי למרות הפרש הגילאים הניכר בינו לבין הנאשם הינם חברים קרובים ואף סיפר אודות ההיכרות ביניהם.

טיעוני הצדדים

9. בפתח סיכומיה, טענה ב"כ המאשימה, עו"ד שחר יערי, כי התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם. הוסיפה כי התיק מתבסס על ראיות נסיבתיות והפנתה למבחן התלת השלבי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון. עוד טענה כי די בעצם תפיסתו של הנאשם, בסמוך לשעה בה נפרצה הדירה, לצורך החלת עקרון "החזקה התכופה" ועל בסיסו - יש להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

10. כן הפנתה לעדות המתלוננת (ת/2) והודעת המודיע (ת/4), ולטענתה, לא קיים ספק בדבר מועד התרחשות ההתפרצות. הוסיפה כי התיאור שנמסר על ידי המודיע מתיישב עם העדות מתוך מצלמת הגוף שהותקנה על גופו של השוטר אברהם (ת/1) ועם עדותו של הנאשם בבית המשפט.

11. ב"כ המאשימה הפנתה לעדותו של השוטר אברהם ולעולה מדו"ח הפעולה שנערך על ידו (ת/12), כמו גם לעדותו של הפקח אבירם ולעולה מדו"ח הפעולה שנערך על ידו (ת/14). הדגישה, כי עם הגעתם של השוטרים לתחנת האוטובוס, עלה חשד לביצוע עבירה של החזקת נכס גנוב בלבד. קרי, השוטרים לא היו מודעים לכך שפוגשים במתפרץ. משמע, הם העידו אודות ממצאים שראו ושמעו ובהעדר רצון לסבך את הנאשם מעבר לכך. יתר על כן, ב"כ המאשימה הפנתה לעדותו של החוקר אבינועם, וציינה כי לטעמה השיב ביושר ובצדק על השאלות שנשאל באשר למחדלי חקירה שהוטחו בפניו על ידי ב"כ הנאשם. בסופו של דבר, ב"כ המאשימה עתרה כי בית המשפט ייתן משקל מרבי לעדויות השוטרים, ניכר כי הם העידו באופן מהימן וקוהרנטי.

12. באשר לעד גטסאו טענה ב"כ המאשימה, כי אין לתת אמון בעדותו היות וסברה כי עדותו הייתה

רצופה בסתירות, מתפתלת ולא גובתה בראיות. הוסיפה, כי גם אם בית המשפט התרשם שמדובר בעד מהימן, אין בעדותו כדי להטיל ספק בטיעוני המאשימה.

13. באשר לגרסתו של הנאשם, סברה כי הינה רצופת סתירות, לא הוכחה בבית המשפט, ועל כן אין לאמץ את גרסתו. בהשלמת סיכומיה בעל פה, טענה ב"כ המאשימה כי המסקנה היחידה, בנסיבות אלה, היא שהנאשם פרץ אל הדירה וגנב את התכשיטים.

14. ב"כ הנאשם, עו"ד רונן רבי, פתח סיכומיו במתיחת ביקורת כלפי המאשימה והיחידה החוקרת הנוגעת לכשלים שנעשו, לשיטתו, בחקירה. טען כי הנאשם מסר עדות סדורה ועקבית שלא נבדקה כדבעי. הפנה לסתירות בגרסותיהם של השוטרים, טען כי רכיב מגרסתו של הפקח אבירם אינו מתיישב עם השכל הישר וסבר ובאשר לגרסתו של הנאשם, טען כי מדובר בגרסה סדורה ועקבית.

15. ב"כ הנאשם טען כי לא היה בכוונת הנאשם לשלול שלילת קבע את הגרב שנמצאה בתחנת האוטובוס. הבהיר שיש לעשות הבחנה בין מצב בו הנאשם הכניס את הגרב לכיסו, לעומת מצב בו הנאשם רק אחז בגרב, הסתכל בתוכה והשליך אותה ארצה.

16. עוד הבהיר ב"כ הנאשם כי במצב העובדתי הנתון, לא היה לנאשם את הזמן הנדרש כדי להשליך את הגרב ארצה ולכסותה בכפפה, בפרק הזמן הקצר שהחל מהרגע בו נצפה על ידי השוטרים ועד להגעתם לתחנת האוטובוס. הרי, שלשיתו, מדובר בטענה שאינה מתיישבת עם השכל הישר.

17. בהשלמת סיכומיו, הדגיש כי אין היגיון בסיטואציה לפיה זמן קצר לאחר התפרצות, ימצא אדם מתחת לדירה שנפרצה, כאשר בידיו מצוי הרכוש שנגנב מאותה הדירה. לשיטתו, זו תהיה שמעוררת ספק סביר. ב"כ הנאשם חתם את סיכומיו בכך שעתר לזכות את הנאשם מהמיוחס לו.

דין והכרעה

18. אין חולק כי אין ראיה ישירה הקושרת את הנאשם לביצוע המעשים המיוחסים לו. אישומו התבסס על שורה של ראיות נסיבתיות. בראש ובראשונה, תפיסתו, זמן קצר לאחר ההתפרצות, בסמיכות לדירה שנפרצה, כאשר בידו הרכוש שנגנב מאותה הדירה.

19. בית המשפט העליון, בע"פ 10033/17 **בילאל שאכר נ' מדינת ישראל**, התייחס לאחרונה שוב לנושא זה והזכיר מושכלות יסוד בנושא זה: **"בית משפט מוסמך להרשיע נאשם בהתבסס על ראיות נסיבתיות בלבד, ככל שיש בהן כדי להוביל למסקנה כי אשמתו של הנאשם הוכחה**

מעבר לספק סביר (ראו למשל: ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.1.2017)). תהליך קביעת הממצאים בהסתמך על ראיות מסוג זה נעשה בדרך של הסקת מסקנות הגיוניות מהנסיבות שהוכחו לאחר בחינת מכלול הראיות (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף, פסקה 96 לפסק דינו של השופט סולברג (21.1.2015): ע"פ 8948/12 נמר נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (1.2.2016): ע"פ 6201/18 טובול נ' מדינת ישראל, פסקה 60 (28.10.19)). עיקר כוחן של הראיות הנסיבתיות הוא במשקלן הכולל והמצטבר ובהצטרפותן למארג ראיתי אחד (ע"פ 7007/15 שמיל נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (5.9.2018): עניין חזן, שם: 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, פסקה 23 לפסק דינו של השופט א' א' לוי (28.5.2007)). בית המשפט העליון עמד בעבר לא פעם על הדרך המקובלת להסקת מסקנות המבוססות על ראיות נסיבתיות, וזאת בהתבסס, על מבחן תלת-שלבי: בשלב הראשון, נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשית עליה ממצא עובדתי; בשלב השני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מובילה למסקנה המפלילה, אשר עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת מהן בנפרד אינה מספיקה לצורך הפללה, אלא רק משקלן המצטבר; בשלב השלישי, מועבר הנטל אל הנאשם לספק הסבר חלופי השולל את התזה המפלילה (ראו למשל: ע"פ 9327/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (1) 754, 745 (2004); ע"פ 2661/13 יחייב נ' מדינת ישראל, פסקאות 37-39 (18.2.2014); ע"פ 2602/15 אלענאמי נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (22.8.2017)). במסגרת השלב השלישי והאחרון, בית המשפט בוחן את מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גרסתו והסבריו של הנאשם. בהקשר זה נקבע כי אין די בהעלאת הסבר חלופי תיאורטי ודחוק מצד הנאשם, אשר אין לו אחיזה ממשית בחומר הראיות (ע"פ 9038/08 נאשף נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (14.4.2010); ע"פ 2697/14 חדאד נ' מדינת ישראל, פסקה 75 לחוות דעתו של השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן (6.9.2016)). זאת וודאי כאשר ההסבר אינו מתייחס למכלול הראיות במצטבר כי אם תוקף כל ראיה נסיבתית בפני עצמה (ע"פ 8808/14 פחימה נ' מדינת ישראל, פסקה 41 (10.1.2017)). במסגרת זו, על בית המשפט גם ליתן דעתו לנסיבות ולעיתוי מתן הגרסה "המזכה" מצד הנאשם (ע"פ 6162/16 דלו נ' מדינת ישראל, פסקה 50 (4.2.2018)).

20. הראיה הנסיבתית העיקרית עליה הסתמכה התביעה בתיק זה מתבססת על החזקה התכופה. בעניין זה נאמר על ידי בית המשפט העליון בע"פ 480/88 אלברט בן דוד פרץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 397: " הכלל בדבר 'החזקה התכופה' אינו אלא אחת מהחזקות שבעובדה. על-פי ההיגיון וניסיון החיים, ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב, זמן לא רב לאחר הגניבה, בחזקתו של פלוני, על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה הינו בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות, שתהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו, או שיהיה בהן כדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידיו. על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן, אפילו הסברו של הנאשם לא נמצא מהימן, ובהתחשב בכלל נסיבות המקרה עליו לקבוע, אם יש בחזקה כאמור כדי לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם".

21. עיון בפסיקה מעלה כי על בית המשפט להתייחס לשלוש שאלות מרכזיות. תחילה עליו לקבוע האם מדובר אכן בחזקה "תכופה" בעלת ערך ראיתי, בהתחשב בטיב החפץ ובלוחות הזמנים הרלבנטיים. לאחר מכן עליו לבחון האם עלה בידי הנאשם לספק הסבר סביר להחזקת הנכס, אשר מאיין את כוחה של החזקה. לבסוף, ככל וסבור בית המשפט כי החזקה שרירה וקיימת וכי הסבריו של הנאשם אינם יכולים לעמוד, עליו לקבוע האם בנסיבות הקונקרטיות של המקרה שבפניו די בחזקה הנ"ל, ובראיות הנוספות שהובאו, כדי לבסס אחריותו של הנאשם לעבירת ההתפרצות או הגניבה גופה.

מן הכלל אל הפרט

22. אין מחלוקת כי הרכוש שנתפס ברשותו של הנאשם (ת/14, ת/12, ת/6), הינו רכוש שמקורו בדירת המתלוננת אשר נפרצה בתאריך 3/3/19. הרכוש זוהה על ידי המתלונן (ת/3).

23. ידוע לנו מהודעת המתלוננת (ת/2) כי עזבה את ביתה בשעות הבוקר של אותו היום בשעה 09:15 ושבה לביתה בשעה 14:00. כמו כן, מדו"ח הפעולה של השוטר אברהם (ת/12) עולה כי הגיע למקום ופגש בנאשם בשעה 11:47. המסקנה מכך היא שההתפרצות לדירה התרחשה בין השעות 09:15 לשעה 11:47. הנה כי כן, נתפסו התכשיטים ברשות הנאשם לכל היותר כשעתיים

וחצי לאחר שנגנבו מביתם של המתלוננים.

24. עוד יש לציין, כי הדירה בה אירעה ההתפרצות מצויה ברחוב טבריה 34, בעוד הנאשם נצפה על ידי השוטרים בתחנת אוטובוס המצויה ברחוב טבריה 27.

25. הנתונים המצוינים לעיל מצביעים על כך כי מדובר בחזקה תכופה בעלת משקל משמעותי. הן לנוכח לוח הזמנים הקצר, והן לנוכח המרחק הגיאוגרפי שבין הדירה לבין מקום תפיסתו של הנאשם.

26. לנוכח מסקנה זו, יש לעבור לשלב השני ולבחון את סבירותם של ההסברים שסיפק הנאשם להחזקת התכשיטים. מלבד סתירות שנמצאו בדבריו של הנאשם, כמו למשל: הנאשם הכחיש בפני השוטרים כי אחז בגרב אולם הודה בכך בחקירתו. הנאשם מסר לשוטרים במקום כי הוא מתגורר בפתח תקווה בעוד שבחקירתו מסר כי הוא מתגורר בלוד. הנאשם מסר בחקירתו הנגדית כי מהרגע שהגיע למקום ועד ההגעה של השוטרים חלפו בין 10-15 דקות, בעוד שעולה מהסרטון (ת/1) כי הנאשם השיב לשוטרים שהגיע למקום 5 דקות טרם הגעתם. הרי שמעבר לסתירות אלו, הסברי הנאשם למעשיו במקום תמוהים, בלשון המעטה. הוא טען כי בא לפגוש בחברו ואף הביא חבר זה לעדות בבית המשפט, אולם חבר זה כלל לא ידע כי הנאשם מתכוון לבוא ולבקרו. טענתו של הנאשם כי התכוון לנסוע עם החבר למוסך לתקן את הרכב, אולם לא ברור מדוע לא התקשר ואמר זאת לחבר. הוא טרח ונסע מביתו בלוד לביתו של חברו בפתח תקווה מבלי לדעת כלל אם החבר נמצא בבית, (לעומת זאת למוסך טרח לדבריו להתקשר ולשלוח הודעות "וואטסאפ"). בהגיעו לשם חש בכאב בטן ובמקום לעלות לביתו של חברו וזאת לאחר שחנה את רכבו בסמוך לבית, העדיף לגשת לחצר בניין סמוך ולעשות את צרכיו. לא זו אף זו, לאחר שסיים לעשות את צרכיו לא עלה לביתו של חברו אלא התיישב על חומה ברחוב על מנת "להרגיע את בטנו", מדוע לא יכול היה לעשות זאת בביתו של חברו?

התוצאה היא, כי יש לדחות את הסבריו של הנאשם, ולקבוע כי אין בהם בכדי לפגוע בעוצמתה של "החזקה התכופה".

27. בהתאם לשלב השלישי, על בית המשפט לקבוע האם בנסיבות הקונקרטיות של המקרה די בחזקה, ובראיות הנוספות שהובאו, כדי לבסס אחריותו של הנאשם לעבירת ההתפרצות או הגניבה גופה. במקרה שלפניי מתוספת לחזקה עצמה, התנהלותו המחשידה של הנאשם, אשר, כאמור, החזיק בידיו את הרכוש הגנוב בהיותו יושב בתחנת אוטובוס וכאשר הבחין בשוטרים המגיעים לעברו

השליך את הרכוש ואף ניסה להסתיר מהשוטרים את העובדה כי קיים רכוש שכזה וכי החזיקו בידיו. יש לציין, כי השוטרים שהגיעו למקום כלל לא יודעים כי התרחשה פריצה לדירה ואלו הוזעקו למקום על ידי מודיע שחשד כאשר ראה אדם מסתובב ברחוב בנסיבות מחשידות. לפי גרסתו של הנאשם, עלינו להניח כי פורץ אשר פרץ זה עתה לדירה באזור השאיר משום מה את הרכוש בתחנת אוטובוס. זאת כאשר מדובר ברחוב שקט בו עצם הסתובבותו של אדם חשוד הביאה מודיע להתקשר למשטרה ולהודיע על הימצאותו. לכן קשה להניח ולתת הסבר מה הביא את אותו פורץ לכאורה להשאיר את הרכוש במקום. תמיהתו של ב"כ הנאשם, מדוע יחליט פורץ לשבת בתחנת אוטובוס במקום ולבחון את שללו, אינה טענה שיש בה די על מנת להקים ספק שכזה שיפריך את החזקה התכופה ואת מכלול הראיות הנסיבתיות הקושרות את הנאשם לעבירה המיוחסת לו.

28. ב"כ הנאשם העלה שורה של טענות, אשר לא מצאתי כי יש בהם על מנת לשנות ממסקנתי. הוא ניסה להצביע על כך שגרסאות השוטרים באשר להתנהלותו של הנאשם בתחנת האוטובוס סותרות האחת את השנייה, מאחר והאחד העיד כי ראה אותו משליך את הגרב והשני טען שהכניסה לכיסו. לא מצאתי כל משמעות לטענה זו, מאחר והנאשם עצמו הודה כי אחז בגרב ובה הרכוש והשליכה כאשר ראה את השוטרים. הוא הצביע על מספר מחדלי חקירה. לדבריו, החוקרים לא בדקו את האליבי שנמסר להם, לא בדקו את גרסת הנאשם בדבר התאונה לרכבו ולא בדקו את גרסת הנאשם בדבר עשיית צרכיו בחצר. יש לציין, כי את גרסתו בדבר עשיית צרכיו, לא מסר הנאשם לשוטרים בשטח והעלה אותה לראשונה כאשר היה בתחנת המשטרה. גם אם אכן ניתן היה לבצע חלק מהפעולות הנטענות, הרי שבסופו של דבר לנוכח הראיות שנסקרו לעיל, לא היה בכך על מנת לשנות את תמונת הדברים.

29. נוכח האמור, כאשר בוחנים את כל הראיות יחד ולחוד, המסקנה הסבירה היחידה היא כי הנאשם פרץ לביתה של המתלוננת, גנב את התכשיטים ולא מסתברת מסקנה חלופית אחרת.

30. נוכח כל האמור לעיל, השתכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר ועל כן אני מרשיעו בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה בהתאם לסעיף 406(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 וגניבה בהתאם לסעיף 384 לחוק.

ניתנה היום, ט' טבת תש"פ, 06 ינואר 2020, במעמד הנאשם, באת כוחו עוה"ד עומר ברבי, ובאת כוח המאשימה עוה"ד ליאל אהרונ